

[Socialministeren]

kommunen, og Dannerstiftelsen må netop på denne baggrund ikke kunne udskilles fra de aktiviteter, der foregår på andre krisecentre ude over landet.

Min indstilling vil derfor gå på, at Dannerstiftelsen netop i et samarbejde med Københavns kommune forsøger at få sig etableret, således at den fortsat kan bestå.

Hanne Andersen (S):

SFs beslutningsforslag om at sikre Dannerhuset, dette tilflugtssted for voldsramte kvinder, økonomisk ved, at staten indgår driftsoverenskomst med Dannerhuset, kan vi støtte.

Det fremgår jo tydeligt af bemærkningerne til forslaget, hvordan forløbet har været med ombygningen og forsøgsperioden, og hvor nødvendig en funktion nødboligerne er. Der er 100 pct.s belægning – og endda mere til – på de 18 nødboliger, den selvejende institution har. Den økonomiske bistand, man har fået i forsøgsperioden, kan ikke undværes. Underskuddet på nødboligerne er på 500.000 kr., og på den øvrige drift, der både er rådgivning og kulturelle aktiviteter, er underskuddet på over 700.000 kr.

Der er i bemærkningerne lidt sure opstød over for Københavns kommune og Københavns amt, fordi de ikke har bidraget efter forventningerne, men det er i og for sig selvforskyldt, forstået på den måde, at Dannerhuset satte gang i kvindecentre og nødboliger til voldsramte kvinder. Der findes nu et kvindecener og et hjælpecenter i Københavns amt med plads til 22 kvinder plus de børn, der aktuelt hører til i mødregruppen. Der findes et samarbejde med Dannerhuset. Københavns amt har således i de tre første kvartaler i 1984 modtaget 17 kvinder via Dannerhuset, på grund af at nødboligerne her var optaget.

Københavns kommune har ydet økonomisk bistand, samtidig med at den har driftsoverenskomst med flere selvejende institutioner, således at den råder over mere end 100 nødboliger. Desværre er der brug for alle disse nødboliger. Der er brug for overnatning og for vejledning om genopretning af familierne, hvis det er muligt, eller for hjælp til at komme videre.

Dannerhuset er et tilbud, der er anderledes på mange måder. Vi synes bestemt, der skal

være plads til det, og opfordrer derfor regeringen til at bruge bestemmelsen i bistandslovens § 135, der siger, at socialministeren kan bestemme, at udgifterne vedrørende en institution, der er beregnet til midlertidigt ophold for hjemløse, i særlige tilfælde afholdes fuldt ud af staten. Det er rimeligt at sidestille Dannerhuset med andre institutioner, der har driftsoverenskomst, bl.a. Koføeds Skole og Hjemmet for mænd i nød i Møltrup. Der er samme problemer i Møltrup som i Dannerhuset vedrørende driften, og derfor er det rimeligt, at Dannerhuset på linje med det får en driftsoverenskomst.

På længere sigt er det rimeligt at vende tilbage til administrationen og driften også af Dannerhuset, bl.a. i forbindelse med løsningen af alle de problemer, der trænger sig på i København, og som fremgår af den rapport, der foreligger om København. Her må Dannerhuset sammen med alle andre sociale institutioner indgå i en løsning.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Da mit partis ordfører, fru Merete Aarup, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Det forslag, som SF har fremsat om sikring af det økonomiske grundlag for Dannerhuset, kan den konservative gruppe ikke tilslutte sig. Fra konservativ side har vi stor respekt for de mange frivillige organisationer, som har været grundlaget for det sociale arbejde i Danmark, og med den udvikling, det sociale arbejde har gennemlevet, finder vi, at selvejende institutioner og frivillige organisationer er et godt supplement til det offentlige sociale arbejde. Vi er således enige med socialministeren i, at de pågældende centre er en kommunal og amtskommunal opgave, og man kan kun beklage, at det ikke er lykkedes Dannerhuset at opnå en aftale med Københavns kommune.

Vi ved, at der landet over arbejdes med kvindecentre for voldsramte, og går folkettingen ind på at sikre grevinde Danners hus med en bevilling ud over de 75 pct., vil der være mange andre kvindecentre, der skal have samme bevillingsmæssige mulighed.

Vi ønsker ikke at fritage kommunerne for deres del af ansvaret for en løsning af de opgaver, som naturligt hører til i lokalsamfundene.